

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Štefana Harabina, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 26. januára 2016 v Bratislave, v trestnej veci odsúdeného **Ing. F. M.**, pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006, **o sťažnosti odsúdeného** proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, z 9. februára 2015, sp. zn. BB-3 Nt 2/2014, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť odsúdeného Ing. F. M. **sa z a m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením Špecializovaný trestný súd v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania vo veci vedenej na Špecializovanom trestnom súde v Pezinku pod sp. zn. PK-2T 33/2008, ktorá skončila právoplatným odsudzujúcim rozsudkom z 3. mája 2011 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. júna 2012, sp. zn. 5 To 10/2011, z dôvodu, že nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 Tr. por.

Proti tomuto uzneseniu ihneď po jeho vyhlásení na verejnom zasadnutí podal odsúdený sťažnosť. Túto dodatočne sám i prostredníctvom obhajcu JUDr. J. T. písomne odôvodnil tým, že súd vo svojom rozhodnutí uvádza skutočnosti, ktoré netvrdil. Poukazoval na to, že z hľadiska právneho postavenia znalca postavenie Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity (ďalej len „ÚSI ŽU“) pri rozhodovaní v pôvodnom konaní nikto neskúmal. Dôvodom, prečo sa obžalovaný obrátil na Expertízny a edukačný inštitút+ (ďalej len „EEI+“), boli pochybnosti o tom, že výrok rozsudku, pokiaľ ide o číselné údaje, bol postavený na záveroch znaleckého posudku ÚSI ŽU, ktoré sú podľa neho nepravdivé. Záver, že o nesprávnosti posudku ÚSI ŽU mohol rozhodovať len iný ústav, je v rozpore

so zákonom, a posudok mohol podľa neho spochybnit' hociktorý iný znalec. V uvedenom prípade ide o spor medzi odborným posúdením tých istých skutočností, ktorý je možné odstrániť len pri obnovení konania. Posudok EEI+ je nový dôkaz, ktorý vylučuje tvrdenia uvedené vo výroku rozsudku. Novosť tohto dôkazu spočíva v tom, že závery EEI+ na hlavnom pojednávaní neodznali, teda sa ani neprejednávali (tieto závery v odôvodnení sťažnosti podrobne rozoberá). Obnova konania mala byť povolená ex lege s poukazom na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. Tpj 44/2013. Ďalším nedostatkom napadnutého rozhodnutia je podľa sťažovateľa odkaz na argumentáciu prokurátora v odôvodnení rozhodnutia.

Rovnopis odôvodnenia sťažnosti bol doručený na vyjadrenie Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ktorý sa k podanej sťažnosti písomne nevyjadril.

Najvyšší súd ako súd nadriadený po preskúmaní veci zistil, že sťažnosť proti napadnutému rozhodnutiu je prípustná (§ 402 ods. 3 Tr. por.), bola podaná oprávnenou osobou (§ 186 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote a na zákonom určenom mieste (§ 187 ods. 1 Tr. por.).

Na základe podanej sťažnosti najvyšší súd v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia a konanie, ktoré mu predchádzalo, a zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Obžalovaný Ing. F. M. bol v pôvodnom konaní rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 3. mája 2011, sp. zn. PK-2T 33/2008, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. júna 2012, sp. zn. 5 To 10/2011, uznaný za vinného zo spáchania pokračovacieho trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 1.1.2006 na tom skutkovom základe, že

- v dobe od 01. 01. 1999 do 30.12.1999, ako konateľ obchodnej spoločnosti D.D., v jej sídle v B. a v pobočkách tejto obchodnej spoločnosti na rôznych miestach v Slovenskej republike, i prostredníctvom splnomocnených osôb, uzatváral v zastúpení dlžníka obchodnej spoločnosti D.D. zmluvy o pôžičke s vystavením vlastných zmienek tejto spoločnosti na dlžnú sumu, ktoré mali zabezpečovať splnenie záväzku vrátiť požičané peňažné

prostriedky spolu so sľubovaným zhodnotením, a to tak, že peňažné prostriedky vylákal od fyzických osôb zneužívajúc pritom ich dôveru, nedostatok skúseností a dôverčivosť, keď ich ekonomické správanie ovplyvnil, v mnohých printových a elektronických médiách dlhodobo a v často opakujúcich sa frekvenciách, prezentovanou reklamou, vytvárajúcou dojem o spoločnosti D.D. ako dynamickej a prosperujúcej spoločnosti, a súčasne sľubujúcou zhodnotenie požičaných peňazí až vo výške 20 % - 31 %, v závislosti od dĺžky poskytnutia pôžičky, a to s trojnásobnou garanciou, hoci na základe interných ekonomických informácií a nízkych hospodárskych výsledkov spoločnosti vedel, že sľubované záväzky nebude možné splatiť z jej podnikateľských aktivít, čím na škodu 1 367 fyzických osôb získal na základe 1 512 zmlúv o pôžičke peňažné prostriedky vo výške 237 739 896,- Slovenských korún, v prepočte 7 891 518,82 euro, ktoré boli použité na vyplácanie predchádzajúcich vkladateľov a krytie vlastných nákladov spoločnosti v skupine D.,

- v dobe od 01. 01. 2000 do 24. 02. 2002, ako predseda predstavenstva B. a súčasne generálny riaditeľ a predseda predstavenstva obchodnej spoločnosti D., a. s., v sídle v B. a v pobočkách obchodnej spoločnosti D., a. s. na rôznych miestach v Slovenskej republike, prostredníctvom splnomocnených osôb, uzatváral v zastúpení družstva, po prechádzajúcom prijatí fyzickej osoby za člena B. a prijatí ďalšieho členského vkladu, predstavujúceho istinu, zmluvy o budúcej darovacej zmluve, zmluvy o prevode cestovného šeku, dohody o vrátení ďalšieho členského vkladu s vystavením cestovného šeku, dodatky k zmluve o prevode cestovného šeku a k zmluve o budúcej darovacej zmluve, následne darovacie zmluvy, dodatky k darovacej zmluve a potvrdenia o prevzatí cestovného šeku, predmetom ktorých bol sľúbený výnos a vrátenie ďalšieho členského vkladu, a to tak, že peňažné prostriedky vylákal od fyzických osôb zneužívajúc pritom ich dôveru, nedostatok skúseností a dôverčivosť, keď ich ekonomické správanie ovplyvnil, v mnohých printových a elektronických médiách dlhodobo a v často opakujúcich sa frekvenciách, prezentovanou reklamou, vytvárajúcou dojem o spoločnosti D., a.s. ako dynamickej a prosperujúcej spoločnosti, a súčasne sľubujúcou zhodnotenie požičaných peňazí až vo výške 15 % - 31 %, v závislosti od dĺžky dohodnutého času poskytnutia peňažných prostriedkov, a to so štvornásobnou garanciou a rizikovým stupňom nula, hoci na základe interných ekonomických informácií a nízkych hospodárskych výsledkov vedel, že sľubované záväzky nebude možné splatiť z podnikateľských aktivít spoločností skupiny D., čím na škodu 23 834 fyzických osôb získal na základe 28 617 zmlúv peňažné prostriedky vo výške 3 729 415 732,-

Slovenských korún, v prepočte 123 793 923,26 euro, ktoré boli použité na vyplácanie predchádzajúcich vkladateľov a krytie vlastných nákladov spoločností v skupine D.

Podľa § 250 ods. 5 Tr. zák. účinného do 1.1.2006 bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov a 6 mesiacov a podľa § 39a ods. 2 písm. a/ za použitia § 39a ods. 3 Tr. zák. účinného do 1.1.2006 bol pre výkon trestu zaradený do prvej nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli sami osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine, alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Pri posudzovaní, či sú splnené podmienky pre povolenie obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por., súd rozhodujúci o návrhu postupuje v dvoch na seba nadväzujúcich etapách : v prvom rade hodnotí návrh na obnovu konania z hľadiska, či sú v ňom uvádzané také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli skôr, teda v pôvodnom konaní alebo v konaní o predchádzajúcich návrhoch na povolenie obnovy konania, súdu známe. Skutočnosťou súdu skôr neznámou sa pritom rozumie objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por., alebo rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva konštatujúce porušenie základných ľudských práv alebo slobôd obvineného bez možnosti nápravy jeho negatívnych dôsledkov (§ 394 ods. 4 Tr. por.). Novým dôkazom je dôkaz, ktorý nebol zahrnutý do pôvodného konania, t.j. nebol v konaní vôbec uplatnený alebo vykonaný, prípadne ak takýto dôkaz bol síce v pôvodnom konaní vykonaný, avšak po právoplatnosti rozhodnutia nadobudol nový obsah (R 72/1980). Po zistení, že o takéto skutočnosti alebo dôkazy ide, prichádza do úvahy hodnotenie súdu v tom smere, či by tieto mohli sami osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi skôr známymi viesť k inému procesnému výsledku, ako je pôvodný právoplatný rozsudok (druhá etapa). Až v prípade,

že sú kumulatívne splnené obe uvedené podmienky, súd môže obnovu konania v zmysle citovaného ustanovenia povoliť, v opačnom prípade návrh na obnovu konania zamietne pre nesplnenie zákonných predpokladov. Dôvodom obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por. teda nemôže byť každá nová skutočnosť alebo nový dôkaz, o ktorých sa súd dozvie, ale len tie kvalifikované, teda také, ktoré sú spôsobilé ovplyvniť rozhodnutie o vine a treste, pričom toto posúdenie je výlučne úlohou rozhodujúceho súdu. Samotné tvrdenie osoby, ktorá podala návrh na povolenie obnovy konania, nie je pre takéto zásadné rozhodnutie postačujúce a súd ani nie je povinný vydať rozhodnutie v súlade s jeho právnymi názormi (I. ÚS 50/04) alebo hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

V posudzovanej veci prvostupňový súd správne postupoval, keď po dokazovaní na verejnom zasadnutí zistil, že nie sú splnené zákonné podmienky na povolenie obnovy konania.

V odôvodnení svojho rozhodnutia sa súd prvého stupňa podrobne zaoberal dôkazom, vykonanie ktorého navrhol odsúdený, tento vyhodnotil v intenciách § 394 ods. 1 Tr. por. a dospel k zákonnému záveru, že navrhovaný dôkaz nemôže sám o sebe ani v spojení s už doteraz vykonanými dôkazmi v pôvodnom konaní viesť k inému záveru o vine a treste než v právoplatnom rozsudku, proti ktorému obnova konania smeruje. Vzhľadom na podrobné odôvodnenie tohto záveru sťažnostný súd si tento pre jeho správnosť a zákonnosť osvojuje a naň odkazuje. Zároveň dodáva, že účelom obnovy konania nie je revízia pôvodného konania čo do verifikácie a prehodnocovania už vykonaných (a obsahovo nezmenených) dôkazov či skutočností, na základe ktorých bol ustálený skutkový stav súdom v pôvodnom konaní, ani preskúvanie vecnej správnosti rozhodnutia (R 6/1997). Účelom obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku, pre ktorý zákon taxatívne (t.j. konečným výpočtom) stanovuje dôvody charakteristické svojou rigoróznosťou kvôli ich možnému zásahu do stability a nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia, je odstrániť nedostatky skutkového charakteru spočívajúce najmä v neúplnosti zhromaždených skutočností a dôkazov, na ktorých je právoplatné rozhodnutie postavené.

Sťažnostný súd (rovnako ako súd prvého stupňa) dospel k záveru, že znalecký posudok číslo 6/2014 vypracovaný Expertíznym a edukačným inštitútom+, na podnet odsúdeného, nedosahuje takú intenzitu závažnosti, aby bol súci ovplyvniť rozhodnutie súdu

prvého stupňa a založiť dôvod obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por., preto námietky odsúdeného nepovažoval za opodstatnené.

K jednotlivým námietkam odsúdeného sťažnostný súd uvádza nasledovné :

Pokiaľ ide o postavenie ÚSI ŽU, z dôkazov vykonaných na verejnom zasadnutí dňa 9. februára 2015 (konkrétne ide o oznámenie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „MS SR“) č. 2123/91-50 z 27. septembra 1991, oznámenie MS SR č. 10696/01-511/194-Z z 15. októbra 2001, oznámenie MS SR č. 27 646/00-511/179-Z z 15. októbra 2001, oznámenie MS SR č. 788/05-51 z 11. februára 2005) jednoznačne vyplýva, že ÚSI ŽU je minimálne od roku 1991 znaleckým ústavom s tým, že sa časom menil len jeho názov. Do konania bol pribratý uznesením vyšetrovateľa KUV PZ Banská Bystrica zo dňa 22. augusta 2002 v zmysle § 110 ods. 1 Tr. por. účinného do 1.1.2006 na vypracovanie znaleckého posudku, a to v postavení znaleckého ústavu podľa § 21 zákona č. 36/1967 Zb. o znalcoch a tlmočníkoch účinného do 1.9.2004, ktorým v tom čase i počas celého konania (a po zmene právnej úpravy) bol. Jeho pribratie a vypracovanie znaleckého posudku bolo preto plne v súlade so zákonom. Námietka odsúdeného, že postavenie tohto ústavu pri rozhodovaní v pôvodnom konaní nikto neskúmal, je neopodstatnená. K tejto problematike sa vyjadril najvyšší súd už aj v uznesení zo 14. júna 2012, sp. zn. 5 To 10/2011, ktorým rozhodol o odvolaní odsúdeného. Najvyšší súd vychádzajúc z údajov MS SR konštatoval, že ÚSI ŽU bol v čase jeho pribratia zapísaný v zozname znaleckých ústavov. Postavenie ÚSI ŽU v čase jeho pribratia ani v priebehu ďalšieho konania nebolo vôbec sporné. Napokon treba uviesť, že podľa § 110 ods. 3 Tr. por. účinného do 1.1.2006 mal odsúdený v prípade pochybností o statuse ÚSI ŽU možnosť podať proti rozhodnutiu o jeho pribratí do konania sťažnosť.

Čo sa týka námietky sťažovateľa, že ÚSI ŽU je len združením znalcov, táto je irelevantná. Z listinných dôkazov vykonaných na verejnom zasadnutí 9. februára 2015, najmä z odpovede MS SR č. 34678/2014/15 z 27. februára 2014, vyplýva, že ÚSI ŽU je samostatnou právnickou osobou – záujmovým združením právnických osôb špecializovaným okrem iného i na výkon znaleckej činnosti s registr. č. OVVS/ZZ PO-1/12, na jeho čele stojí riaditeľ a v čase vypracovania odpovede mal ústav v pracovnom pomere štyroch znalcov – fyzické osoby. Rovnako z odpovede vyplýva, že ústav je akreditovaný na poskytovanie príslušného vzdelávacieho programu. ÚSI ŽU teda splnil podmienky na to,

aby bol zapísaný do zoznamu znaleckých ústavov aj podľa súčasnej úpravy - § 19 ods. 3 zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 382/2004 Z. z.“), ktorý zápis je treba odlišovať od zápisu do zoznamu znaleckých organizácií pre náročnejšie kritéria preň stanovené (por. § 6 ods. 1 zákona č. 382/2004 Z. z.). V tomto kontexte nemožno dať sťažovateľovi za pravdu ani v tom, že preskúmať pôvodný znalecký posudok môže hociktorý znalec :

Postavenie znaleckých ústavov nie je totožné s postavením znalca či znaleckej organizácie, a to nielen v ponímaní zákona č. 382/2004 Z. z. (pôvodne zákon č. 36/1967 Zb. o znalcoch a tlmočníkoch), ale najmä z hľadiska ustanovení Trestného poriadku. Právna úprava Trestného poriadku účinného do 1.1.2006 síce nepoznala v rámci znaleckej činnosti pojem znalecká organizácia, ale rozlišovala pojem znalec a ústav. Súčasný Trestný poriadok už dôsledne rozlišuje medzi znaleckými organizáciami a znaleckými ústavmi. Obe právne úpravy však pribratie (znaleckého) ústavu pripúšťajú len v obzvlášť závažných prípadoch vyžadujúcich osobitné vedecké posúdenie (por. ZSR 56/2004).

Posudky znaleckých ústavov vzhľadom na to, že znalecké ústavy sú špecializované vedecké a odborné pracoviská plniace funkciu rezortného a metodického centra (§ 19 ods. 1 zákona č. 382/2004 Z. z.), zaručujú väčšiu objektivitu, širší odborný záber a v neposlednom rade aj vedecký pohľad. Posudky znaleckej organizácie už len z tohto dôvodu nemožno považovať za rovnocenné. Navyše treba podotknúť, že ak by mal zákonodarca v úmysle dať do kompetencie znaleckým organizáciám možnosť preskúmavať posudky znaleckých ústavov, vyjadril by to *expressis verbis* priamo v texte zákona tak, ako to považoval za potrebné urobiť v opačnom prípade, keď umožnil preskúmavanie posudkov znalcov znaleckými ústavmi (§ 110 ods. 1 Trestného poriadku účinného do 1.1.2006 a § 147 ods. 1 Trestného poriadku účinného od 1.1.2006). Takýto postup by však nezodpovedal vnútornej logike zákona stupňovito rozlišujúcej znaleckú činnosť.

Vo vzťahu k ostatným námietkam odsúdeného sťažnostný súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní existencie dôvodu na obnovu konania je nutné aplikovať ustanovenie § 119 ods. 2 Tr. por. (ktoré definuje, čo môže slúžiť ako dôkaz) výlučne v kontexte s ustanovením § 394, nie samostatne. Pre splnenie podmienok obnovy konania je totiž podstatné a rozhodujúce predovšetkým to, či predložený materiál, ktorý je v zmysle

zákonných ustanovení dôkazom, je dôkazom novým a zároveň dôkazom natoľko pádnym, aby mohol ovplyvniť prvé rozhodnutie súdu (prípadne založiť zákonom definovaný rozpor alebo nepomer uloženého trestu). Inak by povolenie obnovy konania nemalo zmysel, pretože by skončilo s rovnakým výsledkom ako v pôvodnom konaní.

Znalecký posudok EEI+ sa síce formálne javí ako dôkaz, ktorý je v konaní nový, pretože bol vypracovaný až po právoplatnom skončení veci a v pôvodnom konaní ho súd k dispozícii nemal. Na druhej strane však tento dôkaz nie je pádnym z hľadiska jeho spôsobilosti ovplyvniť výsledok pôvodného konania. Ako správne uviedol aj súd prvého stupňa, posudok EEI+ nie je založený na žiadnych nových, súdu skôr neznámych dôkazoch či skutočnostiach, ale vychádza z rovnakých zdrojov ako posudok v prvom konaní, a ponúka len iný, konkurenčný (nie však rovnocenný) odborný názor na problematiku hospodárenia konkrétneho podniku, samozrejme v prospech jeho zadávateľa.

Neušlo pozornosti sťažnostného súdu ani to, že v pôvodnom konaní boli vypracované viaceré znalecké posudky, ktorých zadávateľom bol odsúdený. S ich existenciou sa súd prvého a druhého stupňa v pôvodnom konaní vypořádali. Najvyšší súd vo svojom uznesení zo 14. júna 2012, sp. zn. 5 To 10/2011, na margo návrhu odsúdeného na vypracovanie ďalšieho znaleckého posudku konštatoval, že nemá pochybnosti o záveroch znaleckého posudku ÚSI ŽU a jeho kompetentnosti, komplexnosti, jasnosti a zrozumiteľnosti, preto nepovažoval za potrebné doplniť dokazovanie iným znaleckým posudkom. Aj z uvedeného je možné usudzovať na to, aký vplyv by mal znalecký posudok EEI+ na rozhodovanie v prípadne obnovenom konaní.

Na dôvažok treba uviesť, že znalecký posudok vypracovaný ÚSI ŽU nebol v pôvodnom konaní jediným dôkazom preukazujúcim vinu odsúdeného. Okrem znaleckého dokazovania boli vykonané najmä listinné dôkazy a boli vypočutí viacerí svedkovia, ktoré dôkazy súd hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a urobil z nich jednoznačný záver o vine odsúdeného a určil mu trest.

K argumentu odsúdeného o tom, že súd by mal v zmysle stanoviska trestnoprávneho kolégia č. Tpj 44/2013 povoliť obnovu konania ex lege, treba uviesť, že aplikácia tohto stanoviska na prejednávanú vec nie je možná. Jeho použitie totiž predpokladá vydanie nálezu

Ústavného súdu Slovenskej republiky o tom, že právny predpis, jeho časť alebo niektoré ustanovenie nie je v súlade s Ústavou, nakoľko toto stanovisko bolo vydané v súvislosti s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, týkajúcim sa asperačnej zásady. V prejednávanej veci nejde o takúto situáciu, preto podmienky obnovy konania treba posudzovať podľa § 394 Tr. por.

Sťažnostný súd sa osobitne zaoberal námietkou sťažovateľa vzťahujúcou sa na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, konkrétne na odkaz súdu na argumentáciu prokurátora z verejného zasadnutia. Najvyšší súd v tejto veci zastáva názor, že podobné odkazy by sa v rozhodnutí súdu prvého stupňa nemali objavovať, keďže takýto postup zákon výslovne neumožňuje a náležitosti uznesenia taxatívne stanovuje § 176 ods. 1 a 2 Tr. por. (iná je situácia súdu v rámci vyššieho inštančného postupu, keď sa uvádza odkaz na rozhodnutie súdu nižšieho stupňa). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva v obdobnej súvislosti vyslovil, že ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (m. m. Higgins c/a Francúzsko, porovnaj tiež Hiro Balani c/a Španielsko, Georgiadis c/a Grécko, etc.). Túto odpoveď je povinný poskytnúť súd. Na druhej strane takýto postup súdu v prejednávanej veci sa javí len ako formálny nedostatok, pretože nemá vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia, ktoré je ako celok dostatočne odôvodnené, jasné a presvedčivé a zároveň preskúmateľné v rámci opravných prostriedkov. Sťažovateľ v tejto súvislosti nebol ukrátený na svojich právach, keďže argumentáciu prokurátora prednesenú na verejnom zasadnutí dňa 9. februára 2015 mal možnosť si vypočúť aj osobne.

Na základe uvedeného najvyšší súd dospel k rovnakému záveru ako súd prvého stupňa, teda že v prejednávanej veci neexistuje zákonný dôvod na to, aby súd povolil obnovu konania.

Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky sťažnosť odsúdeného ako nedôvodnú v zmysle § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 26. januára 2016

**JUDr. Martin P i o v a r t s y, v.r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia : Mgr. Zuzana Vojteľová